

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

5 λεπτά 5

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΤΕΡΗΣ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

ΕΡΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 19 Ιουνίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 48

ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ :
„FEUILLETS“

Μέσα ε' τὸν κῆπο κίτου ἀπ' τὸν δαυρώ-
τεινο οὐρανὸ τ' ἀγέλατα εἶνε πῶς μελχτικά.
Μὰ πῶς συγκινῶν σὰν ἔριμα ἢ χιονιά τὰ
σκεπάζει! Κι' ὅμως ἐγὼ τὰ προτιμῶ τότε,
ὅταν τὸ φθινόπωρο σβένει, ὅταν ὁ ἀνεμος
στροβιλίζει τὰ δόλοχρυσά φύλλα, αὐτὰ τὰ
ἡμορφα καὶ μοραμένα φύλλα, ποὺ μὲ τόση ἀ-
γάπη ἐγέμιζα τῆς παλάμης τῶν χειρῶν μου.
Ἄς εἶνε καταραμένα τὰ Μουσεία.

Τί τρέλλα νὰ λατρεύωμε τὰ Μουσεία καὶ
ν' ἀναπνέωμε ἡδονικά τὸν πένθιμο ἀνασασμὸ
τους!

Γνωρίζετε τὸ Μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολης ε'
τὴν Ἀθήνα; Εἶνε ἕνας τάφος.

Χρόνος εἶνε, ποὺ — ἔστερα ἀπὸ μιὰ ἀπου-
σία εἴκοσι χρόνων — ξαναγύρισα μέσα ε' τὰ
λείψανα τοῦ Παρθενῶνα, ἔχοντας τὴν θά-
λασσα τοῦ Φαλήρου ἀπέναντί μου.

Εἶδα τὸν κόλπο τῆς Νάπολης πλῆμμυρι-
σμένο ἀπὸ φῶς, ἀπὸ ἀχνούς ἀπαλούς, ἀπὸ
τραγούδια. Γιὰ τὸν Βιργίλιο εἶταν ἀπόλαυση
αὐτὸς ὁ κόλπος.

Τὸ Φάληρον εἶνε ἡ Ἰλιάδα, κι' ὁ Ἴγυπτος
ἀπὸ ἑλὰ τὸ Φάληρον θωρεῖ.

Χρόνος ἔχει περάσει, ποὺ ἤμουν ε' τὴν Ἀ-
κρόπολη τῆς Ἀθήνας. Ἐπᾶνω ε' τὰ σπασμένα
μύθμαρα, ε' τὰ νοσητρώτα λουλουδάκια καὶ
ε' τῆς σχισμαίδες τῶν ἐρειπίων, ἢ βροχὴ ἔ-
πεφτε σιγά-σιγά.

Σ' τὸ κίτου μέρος τοῦ Παρθενῶνα ἕνα φτωχὸ
καὶ ἀπλό χιτῶνα ἰψώνεται. Ἐκεῖ μέσα εἶνε τὸ
Μουσεῖο, ποὺ γιὰ νὰ τὸ ἰδῆ κανεῖς, πρέπει νὰ
καταβῆ μερικὰ χοντροκαμωμένα σκαλοπάτια.

Ἦν γυναικεῖα εἰδῶλα, σὰς ξαναβλέπω αἰω-
νίως μπροστά μου, μὲ τὸ μυστικὸ χαμόγελό
σας, ε' τὰ ὄραία σας χεῖρα. Ξαναβλέπω τὴ
μῆτια σας, τὰ μαλλιά σας μαζεμένα ε' τὸ
μέτωπό σας, σκορπισμένα ἐπᾶνω ε' τὰ στῆθη
σας. Μὲ πόση ἁρμονία τὸ ἀριστερό σας χεῖρ
ἰψώνει τὸν ἰωνικὸ χιτῶνα, καὶ τί ὀμορφα ποὺ
σὰς πᾶνε τὰ στολίδια σας!

Ἦν εἰδῶλα, ποτὲ μου δὲν θὰ ἀπισμονήσω τὰ

θέλητρά ποὺ εἶχετε αὐτὸ τὸ συνεφρασμένο
δειλινὸ, τίς στιγμὲς ποὺ ἡ βροχὴ στάλα τὴν
στάλα ἀνταχοῖσεν ἐπάνω ε' τὴν κεραμιδένια
σκεπὴ.

Ἦν μοσχοφόρε Νεανία, βλέποντάς σε ἐπί-
στευσι πῶς εἶσαι ὁ Ἑρμῆς ὁ ταχύτατος ἀγ-
γελος τῶν θεῶν. Μὰ ἕνας ἀρχαιολόγος μοῦ
εἶπεν ὅτι εἶσαι ὁ Κόρπος. Καὶ τί μὲ τοῦτο;
Τίχαιτις τῶρα μοῦ εἶσαι λιγότερο ἀγαπητός;

Ἐσκέφτηκες ποτὲ, ὦ ἀναγνώστη, γιὰ τὴν
οὐσία τῆς Γλυπτικῆς καὶ γιὰ τῆς σχέσεος τῆς
μὲ τῆς ἄλλης τέχνης; Ἐξέτασες ποτὲ τὸν
ἑαυτό σου πῶς ὁ Βίγκελμαν βρέθηκε ε' τὴν
ἀνάγκη νὰ κάμῃ κάποια σφαλματάκια; Ἐέ-
ρεις τοὺς ἰψάλους ποὺ πρέπει ν' ἀποφεύγουν
οἱ ζωγράφοι, καὶ ποὺ ἀπέφυγαν οἱ Ἕλληνες
ἀγαλματοποιοὶ, ποὺ ζητοῦσαν, ἀπὸ κάθε ἄλλο
περισσότερο, τὴν πραγματοποιοῖσι τῆς ἀπόλυ-
της ὀμορφιάς; Χαίρεται τίχα γιὰ τὴν τύχη
αὐτοῦ τοῦ Πωζόν, ποὺ ἔζησε περιφρονημένος
καὶ δυστυχῆς ἐξ αἰτίας τῆς πρόστυχης κα-
λαισθησίας του;

Ἦν ἀναγνώστη, γνωρίζεις τὴν πῶς περι-
φημῆ ἀπ' τῆς Ἀρτέμιδος τοῦ Φαλγκιέρ. Ἦσως
ἕνα γύψινο ἀντίτυπο νὰ στολίζει κάποια γω-
νία τοῦ σπιτιοῦ σου. Πιστεύεις λοιπὸν πῶς ὁ
καλλιτέχνης εἶνε ἀσεβῆς γιὰ τὸ ἐτόλμυσε νὰ
παραστήσῃ τὴν θεὰ δόλοχρυση; Ὁ Δ. Μενάρ,
ὁ ἐχθρὸς τῶν φιλοσόφων, τὸ βεβαιώνει.

Ἀγαπῶ καὶ σέβομαι τὸν Μενάρ. Εἶνε ἕνας
γεροντάκος ἐβδομηντάρης ἐπίφοβος καὶ γιο-
μάτος ἀπὸ οἶστρο. Ἦν Ἀρτέμιδα χωρὶς πέπλο
τὸν σκανταλίζει μονάχα, μὰ οἱ Ἕλληνικὲς
θεότητες μὲ λατινικὰ ὀνόματα τὸν κάμνουν
νὰ πάσχι.

Μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ διαβάσῃ ἕνα ἀπὸ
τὰ ποιήματά μου ἢ «Περσεφόνη δρέποντας
Γιούλια».

— Κύριε, μοῦ λέγει, ἡ Περσεφόνη δὲν ἔ-
δρεψε ποτὲ Γιούλια.

— Ἀλλοῖμονον, ἀπάντησα, θὰ ἦσαν τότε
ἄλλα λουλούδια.

— Ἦν Περσεφόνη, ξαναεἶπε, ποτὲ δὲν ἔ-
δρεψε οὔτε Γιούλια, οὔτε ἄλλου εἶδους ἄνθη.
Τὴν συγγέεται μὲ τὴν Κόρη.

Τὸ ξέρετε βέβαια πῶς «Κόρη» εἶνε ἕνα ἀπὸ

τὰ ὀνόματα ποὺ εἶχεν ἡ Ἰσοχθόνια αὐτὴ
θεότης. Πολὺ καλά, σὰν συναντήσω ἕμωσ καὶ
πάλι τὸν Μενάρ θὰ τοῦ εἰπῶ.

— Ἀγαπητέ μου δάσκαλε, εἶνε ἀλήθεια
πῶς ἡ Περσεφόνη δὲν ἔδρεψε ποτὲ λουλουδία,
μὰ οὔτε ἡ Κόρη, γιὰ τὴν αὐτὴ ποὺ ἔδρεψε τὰ
γιούλια εἶνε ἡ Φερρεφίττα.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Δερουσσῶ, ποὺ ξέρει τὰ
Ἕλληνικά καὶ ποὺ μετέφρασε τίς ὁδὲς τοῦ
Βακχυλίδου, μὲ βεβαιώνει, πῶς ε' τὸν καιρὸ
τοῦ Σόλωνος, ποὺ εἶνε καιρὸς ἀξιοσέβαστος, οἱ
Ἀθηναῖοι ἔτσι τὴν ὀνόμαζαν τὴν θυγατέρα
τῆς Δήμητρας. Φερρεφίττα! Φερρεφίττα!
ἀγαπητέ μου κ. Μενάρ!

Μετᾶρ. ΠΕΤΡΟΥ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ

ΕΙΣ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ

Στὸν κ. Στ. Μαρδοῦκα

Δάφνινο κλαδάκι, τόξο φωνικῆς,
Πλειότερο σοῦ στέκει πάρεξ ὁ Σταυρὸς
Μόνον οὐ δὲν εἶσαι—δόξα σου—νεκρὸς
Σ' ἕνα κοιμητήρι τῆς ἀπελπισιάς
Ὅλοι μας ἐσπίσω, σὺ μονάχα ἐμπρός.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

— ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΙΔΑΜΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΜΕ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ πρᾶμα δὲν θὰ ποῦμε, ἀν φωνάξουμε
πῶς ὁ κ. Θεοτόκης ἀνεβαίνοντας τὴν Ἀρχὴ
δὲν θὰ πατήσῃ ἀπάνου σὲ τριαντάφυλλα.

Ἐφύτεψε τὸς ἀγκάθια μὲ τὴν δημοκρατία του
ὁ κ. Δηλιγιάννης κ' ἐσκόρπισε τόσο φλόμο τριγύρω
στὸ Πρωθυπουργιλίκι, ὥστε ὁ διάδογός του πρέπει
νᾶχῃ νῆρα ἀτσαλένια καὶ πρέπει νὰ φορέσῃ μπό-
τες ἀπο σίδερο γιὰ νὰ μὴ ματώσῃ τὰ πόδια του
καὶ γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ τὸ νᾶρκωμα τοῦ φλόμου.

Εἶνε ὀπλισμένοι μ' αὐτὲς τίς δύο ἀπαραίτητες
ἀντιδημοκρατικὲς καὶ ἀντιφλομικὲς ἀσπίδες ὁ διά-
δογός τοῦ Λέοντος τῆς Καρχαλοῦς;

ΟΧΙ! φωνάζουν τὰ παρασμένα. Διότι ὁ κ. Θεοτό-
τόκης ὄσο εὐγενῆς κι' ὄσο ἱποποτικὸς κι' ὄσο
σεμνὸς κι' ἀν ἐφάνηκε στὴν ἄλλη πρωθυπουργία του,
τόσο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά μᾶς εἰδείξε πῶς τοῦ λεί